sisälläni pohjaton kuilu valmiina imemään kaiken sen valon ja lämmön jonka voit jakaa ei tuo syvyys tunne lämmöstäsi kuin häviävän humahduksen katoavan kaiun äänesi pehmeydestä pystytkö sinä täyttämään lävitseni kiitävän tyhjyyden et, enkä tahdokaan niin ehkä murrun silmiesi sinisestä seesteisyydestä ehkä antaudun sinun uskosi voimasta ehkä uskallan kietoutua kaiken antamasi ympärille niin suurella rohkeudella että löydän kuiluni pohjalta vielä omankin ihoni lämmön